

Sám jako pěstoun dvou dětí? Jaromír Haupt dokazuje, že to jde

4.9.2025 - | Krajský úřad Pardubického kraje

Co všechno obnáší pěstounství? Jaké radosti i strasti přináší péče o děti, které nemohou žít ve své původní biologické rodině? Také o tom se bude hovořit během Týdne pro pěstounství Pardubického kraje. Odstartuje v neděli 7. září 2025 Dnem pro rodiny Pardubického kraje v Holicích a bude pokračovat od pondělí 8. do neděle 14. září 2025 na různých místech Pardubického kraje.

Hlavní je mít dostatek kvalitních informací

„Ten, kdo přemýšlí o pěstounství, by měl mít hlavně dostatek kvalitních informací,“ konstatoval Jaromír Haupt ze Svitav, jehož k náhradní rodinné péči přivedl jeden nečekaný okamžik v práci. Když stríhal keře v dětském domově, seběhly se k němu děti z dětského domova a prosily ho: „Vezměte si nás domů!“

Tehdy jim ještě řekl, že to nejde. „Ale pak jsem se sám sebe zeptal: A proč by to vlastně nešlo,“ zavzpomínal na větu, která mu změnila život.

Myšlenka stát se pěstounem v něm zrála dva roky. „Přemýšlel jsem o tom, jestli jsem něco takového vůbec schopen zvládnout. Zjišťoval jsem si různé informace, navštěvoval pěstouny a nakonec se rozhodl, že do toho půjdu. Absolvoval jsem přípravu pro pěstouny, kterou pro nás zajišťoval krajský úřad. Moc rád na to vzpomínám. Bylo to zajímavé, intenzivní a hodně mě to bavilo. Myslím, že mě to posunulo i jako člověka někam dál. Pak následovalo čekání, jestli se objeví nějaké vhodné dítě,“ uvedl Jaromír Haupt.

Nejdůležitější bylo vybudovat si důvěru

Do péče mu byl svěřen malý Sebík. „Byl jsem už jeho třetí rodina. Proto jsem měl zpočátku trochu obavy, jak si to všechno sedne. Nejdůležitější bylo vybudovat si důvěru. Samozřejmě, že začátky byly těžké. Vždyť najednou se vám ze dne na den změní život. Ale postupem času vám dítě začne důvěřovat. Přejde za vámi, když ho něco bolí nebo trápí nebo naopak když se chce podělit o nějakou radost. V tu chvíli si člověk uvědomí, že to všechno má velký smysl,“ poznamenal pěstoun ze Svitav, jehož touhou bylo dát dětem s nelehkým životním údělem šanci na lepší život.

„Moc jsem si přál mít chlapečka. A to se povedlo. Sebík se hned snažil zavděčit. Ve dvou letech už chtěl se mnou vysávat nebo mýt nádobí. Ale nedával najevo žádné emoce. Jako obrovský úspěch beru, že po třech letech se dokáže smát a radovat. Nejkrásnější je, když za mnou přijde, že se chce pomazlit a popřeje mi třeba krásnou dobrou noc. Nebo když mě něco bolí, přinese mi své oblíbené plyšáky, abych se cítil lépe,“ nechal se slyšet Jaromír Haupt.

Hrají si, smějí se a společně objevují svět

Před nedávnem přibyl k Sebíkovi další chlapeček – zanedlouho dvouletý Vojtišek. Jeho adaptace proběhla překvapivě rychle. „Předpokládal jsem, že to bude trvat tak půl roku. Ale během deseti dnů se už na nové adrese cítil jako doma,“ neskryval radost pěstoun.

Oba kluci, Sebík a Vojtišek, dnes tvoří nerozlučnou dvojici. Hrají si, smějí se a společně objevují svět. „Moje priorita byla, aby si spolu sedli. A mám velkou radost, že si rozumí,“ podotkl Jaromír Haupt,

který má ze společného soužití skvělý pocit.

„Jsem spokojený a šťastný. Nelituji žádného dne, že jsem se na tuto cestu vydal,“ prohlásil pěstoun, podle něhož je nejdůležitější láska, trpělivost a empatie. „Každé dítě může mít nějaký šrám. Někdy se může léčit i celý život. Je potřeba to přijmout, pochopit a vnímat,“ vyjádřil se pěstoun, jehož nová role zcela naplňuje. „Je to opravdu láska, která mění osudy,“ potvrdil.

Ne vždycky je všechno zalité sluncem

Nezastírá, že ne vždycky je všechno zalité sluncem. „Přichází i těžší chvíle, kdy něco nejde, jak by si člověk přál nebo jak by očekával. V ten moment je důležité si uvědomit, že některé věci prostě nezměníte. Pěstouni mohou mít různá očekávání. Může se stát, že se nenaplní. Není důvod se z toho hroutit,“ zdůraznil Jaromír Haupt.

Zásadní je, aby se pěstoun snažil dát těmto dětem lásku, domov a věnoval se jim. A neustále měl na paměti, že nejde o jeho děti, ale že mu jsou svěřené do náhradní péče. „Pěstounství je běh na dlouhou trať. I dítě má svoje pocity, starosti a pochybnosti. Každý, kdo se mu snaží v jeho nelehké cestě životem pomoci, zaslouží velkou pochvalu,“ dodal náhradní rodič.

Někdy se člověk musí vypořádat i s předsudky okolí. „Mí nejbližší vědí, že jsem tvrdohlavý. Beru to jako svou dobrou vlastnost. Jdu si za tím, co chci. A občas se mě někdo zeptá, proč jsem se stal pěstounem, když jsem na to sám chlap. Ale troufnu si tvrdit, že nějaký rodičovský instinkt v sobě mám. Myslím si, že to zatím všechno zvládáme. Oba kluci jsou v pohodě. A zažijeme spolu hodně srandy,“ doplnil pěstoun z Pardubického kraje.

Podpora od Pardubického kraje

Pardubický kraj se snaží pěstouny maximálně podporovat. A to jak odborným poradenstvím, tak i vzděláváním. „Práce pěstounů je nesmírně náročná a zároveň nenahraditelná. Patří jim velký dík za to, že dávají dětem lásku, domov a bezpečí, které by jinak často neměly šanci zažít. Pardubický kraj bude i nadále stát na jejich straně a podporovat je v jejich každodenní, ne vždy lehké, ale o to důležitější práci,“ sdělil náměstek hejtmána Pardubického kraje pro sociální péči a neziskový sektor Pavel Šotola.

Chcete se o pěstounství dozvědět víc? Navštivte web www.krajprorodinu.cz/nahradni-rodina. Nebo vás zajímá, kde se můžete setkat s pěstouny, vyslechnout jejich příběhy a zjistit, co všechno tato role obnáší? Nenechte si ujít některou z akcí Týdne pro pěstounství Pardubického kraje. Bližší informace najdete na webu www.krajprorodinu.cz/nahradni-rodina/tyden-pro-pestounstvi.

<https://www.pardubickykraj.cz/aktuality/130081/sam-jako-pestoun-dvou-deti-jaromir-haupt-dokazuje-ze-to-jde>